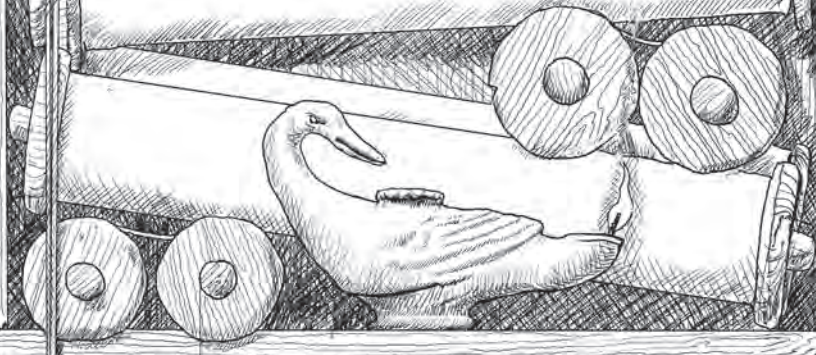

Deze ZWAAR GEHEIME papyrusrollen zijn van Nurdius
Maximus uit Rome. VERBODEN TE LEZEN.

Julius Caesar,
onze grote leider

Vercingetorix, de leider
van de Galliërs

Commius, Galliër
en voormalige vriend
van Caesar

DIT DAGBOEK IS VAN:
NURDIUS MAXIMUS
LEEFTIJD: 13 JAAR
SOMS EEN ROMEINSE
HELD (echt waar!)

Nurdix, mijn vriend
(geloof ik)

Valse honden

Otho en Paulinus,
onze verkenners

Uitgehongerde Gallische kinderen

1 JULI

De moordlustige Galliërs renden op Julius Caesar af. Hij voelde zijn hart bonzen terwijl de stinkende barbaren met hun zwaarden in de hand naar hem toe snelden.

Caesar jammerde van angst en beefde zo erg dat zijn lauwerkrans af viel en zijn haar open flapte. Een straaltje warme urine stroomde langs zijn been, maar hij was zo bang dat hij niet kon stoppen. Hij stond daar maar, te beven en te plassen.

Gelukkig was zijn beste soldaat, Nurdus Maximus, bij hem. Nurdus sprong van zijn paard, trok zijn zwaard en doodde alle wilden. De andere soldaten juichten en wensten dat ze net zo cool waren als hij.

Toen hij terugkwam in Rome, was er een enorme optocht in zijn eer en alle meisjes gaven toe dat ze verliefd op hem waren.

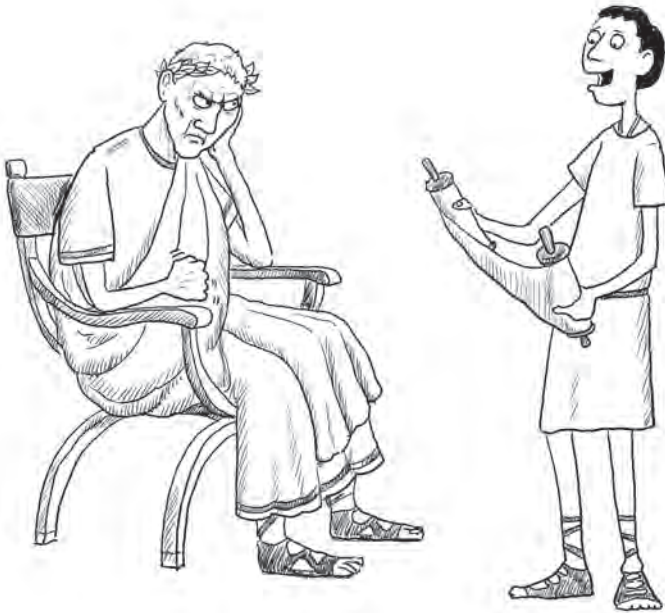
Nou, wat vinden jullie ervan? Dat is het begin van het verslag dat ik voor Caesar heb geschreven. Dit alles is trouwens nog helemaal niet gebeurd. De Galliërs hebben ons nog niet aangevallen, en ik heb ze niet allemaal gedood. We zijn eigenlijk pas een week geleden uit Rome vertrokken. Ik heb dit stukje alleen maar geschreven om te zien of Caesar tevreden is over mijn schrijfstijl.

11 JULI

Nou, dat ging niet zo goed. Ik las mijn tekst voor aan Caesar, en hij zei dat het vreselijk was. Hij zei dat hij me juist heeft gevraagd dat verslag te schrijven zodat iedereen in Rome zal weten hoe dapper hij is, en dat gaat niet echt lukken als ik hem beschrijf als een sneue lafaard.

Ik zei dat het verslag veel spannender zal worden als hij begint als een lafaard en dan

langzaam maar zeker dapperder wordt. Hij wilde er niets van horen. Hij zei dat hij al meteen vanaf het begin een held moet zijn.

Het stuk waarin ik in mijn eentje iedereen doodde, vond hij ook al niks.

Nou, dan niet. Het was alleen maar een manier om het verhaal spannender te maken. Er zijn tegenwoordig zo veel afleidingen dat niet iedereen de tijd neemt om papyrusrollen te lezen. Als je de concurrentie wil aangaan met moderne dingen als gladiatorgevechten en

strijdwagenraces, moet je er wel gewelddadige scènes in stoppen.

En als ik heel eerlijk ben: ik wilde mezelf noemen zodat ik tenminste nog wat eer zou opstrijken. Toen pa me vertelde dat Julius Caesar me mee naar Gallië wilde nemen om een verslag te schrijven van een veldslag, was ik heel blij.

Eindelijk zou mijn talent erkend worden. Geen geheime dagboeken meer, maar iets wat gezien zou worden door de belangrijkste inwoners van Rome.

Toen vertelde hij me over het addertje onder het gras. Ik zou het verslag schrijven, maar Caesar zou doen alsof hij het had geschreven. Het maakt hem blijkbaar nóg heldhafter als hij zijn oorlogen niet alleen wint, maar er ook over schrijft.

Ik was hier niet blij mee, maar ik ging toch akkoord. Ik zit veel liever op mijn paard Candidus aan het hoofd van een enorm leger,

dan op school terwijl mijn leraar zeurt en
Cornelius me met zijn stylus in mijn arm prikt.

En ook al krijg ik er geen eer voor, ik zal iets
schrijven dat over honderd, of misschien wel
duizend jaar nog steeds gelezen zal worden.
Als de leiders van de toekomst inspiratie
zoeken, kunnen ze telkens mijn papyrusrol over
Caesars geweldige overwinningen tevoorschijn

halen en een stukje lezen. Dat is een mooie prestatie, of ik mijn eigen naam er nu in weet te smokkelen of niet.

III JULI

Julius Caesar krabbelde op de Galliërs af en hakte naar ze met zijn zwaard. Maar die achterbakse wilden hadden nog één laatste truc. Een van de Gallische vrouwen draaide zich om en onthulde dat ze eigenlijk een gorgon was.

Ze had woest, ongekamd haar, net als de andere wilden. Maar het zat niet vol met vlooien, maar was gemaakt van giftige slangen.

Caesar wist dat hij in steen zou veranderen als hij de gorgon zou aankijken. Maar hij rende niet weg. Hij gebruikte zijn schild om de reflectie van het monster te zien. Hij hakte heel heldhaftig het hoofd van de gorgon af en hield het omhoog. Bloed spoot uit de nek van het

monster en elke druppel die viel, veranderde in een nieuwe slang.

Dat was mijn tweede poging om het verslag te beginnen. Caesar was nog steeds niet onder de indruk. Hij zei dat niemand in gorgonen geloofd, dus dan zouden ze de stukken over zijn overwinningen ook niet geloven.

Nou, dat zou hij eens tegen mijn vrienden moeten zeggen. Cornelius deed een keer alsof

hij een gorgon had gezien die zich verstopt had in de openbare wc's. We durfden geen van allen naar de wc, omdat we bang waren dat ze onze billen in steen zou veranderen.

Iedereen in mijn klas is gek van gorgonen. Op een keer maakten we een lijstje van onze favoriete verhalen, en vrijwel iedereen had Perseus en Medusa in zijn top vijf staan.

Ik zie niet in wat er mis is met een paar gorgonen, cyclopen of nimfen om het verslag wat spannender te maken.

Maar Caesar wilde er niets van weten. Hij zat vanavond bij me in het kamp en gaf een voorbeeld van hoe het verslag moest gaan.

'Gallië bestaat uit drie delen, respectievelijk bevolkt door de Belgen, de Aquitaniërs, en een volk dat zichzelf de Kelten noemt,' begon hij.

Ik schreef alles op wat hij zei, hoewel ik het erg saai vond. Het is echt zinloos om tegen Caesar in te gaan als hij zich iets in zijn hoofd heeft gehaald.

IV JULI

Vanochtend ontmoetten we onze eerste Galliërs.

Ik vroeg aan Caesar of we met hen gingen vechten, maar hij zei dat dit nog bondgenoten waren. We gingen alleen maar bij hen op bezoek zodat ze ons konden helpen met het opsporen van andere Galliërs, die zich tegen ons hebben gekeerd.

We reden het dorp in en Caesar krom van zijn paard om een Galliër in een dikke bruine broek te begroeten. Ik stapte ook af, zodat ik hun gesprek in mijn verslag kon schrijven.

Ik was net begonnen met het opschrijven van hun woorden, toen een enorme wolf boven op me sprong. Ik probeerde het monster weg te slaan, maar het bleef maar grommen en me likken.

Ik verwachtte dat onze soldaten hun zwaarden

zouden trekken om me te beschermen, maar ze lachten alleen maar.

'Onze hond wil gewoon spelen,' riep een van de Galliërs. 'Hij laat wel los als je niet tegenstribbelt.'

Ik dwong mezelf om stil te staan, terwijl het beest met zijn poten aan mijn borst klauwde. Deze Galliërs voeren hun honden vast met iets dat naar mij ruikt, want er sprong nog een hond op me af en die zette zijn tanden in mijn enkel.

'Deze wil niet spelen, zei de Galliër.' Hij probeert je te doden. Probeer hem los te wrikken.'

Ik probeerde het beest van me af te trekken, maar hij wilde niet loslaten.

'Het probleem is dat hij weet dat je bang bent,' zei de Galliër. 'Je moet ze nooit laten merken dat je bang voor ze bent.'

Ik probeerde de beesten te negeren en Caesars gesprek op te schrijven. Het was moeilijk om me te concentreren met die tanden die in mijn enkel zakten, maar ik geloof dat ik het merendeel meekreeg.

Het komt erop neer dat de slechte Galliërs ongeveer tachtig kilometer ten noorden van hier wonen. Ze horen eigenlijk onze bondgenoten te zijn, maar ze zijn onlangs in opstand gekomen en hebben de Romeinen vermoord die hen beschermden.

Niet te geloven dat iemand zo ondankbaar kan zijn. Je probeert iemand wat beschaving bij te brengen, en ze bedanken je met moord.

